RESPONSIONES

P. FRANCISCI MACEDI

Profeſſoris Patauini, Veneti Ciuis, &c.

Aduerſus

PROPOSITIONES PARALLELAS

F. IOANNIS A GVIDICCIOLO

Collectæ

AB ANNIBALE RICCIO VENETO

Sacræ Theologiæ Baccalaureo.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

VENETIIS.

Typis Alexandri Pezzanæ. MDCLXXVI.

S. Hieronymus epiſt. 61. ad Pammachium.

Nolo in ſuſpicione hæreſeos quemquam eſſe patientem: ne apud eos qui ignorant innocentiam eius, diſſimulatio conſcientiæ iudicetur.

D· CAMILLO PIAZZÆ

EPISCOPO DRAGONIENSI

Sanctæ Romanæ Vniuerſalis Inquiſitionis Aſſeſſori.

QVod te, Illuſtriſſime ac Reuerendiſſime Præſul, nouus homo ſcripto venerarer, ac ſummæ Catholicæ Religionis rei admotum, importunis vocibus interpellarem, nupera neſcio cuius moleſti hominis accuſatio in cauſa fuit. Heſternus cenſor propoſitiones parallelas publicauit, conatus demonſtrare quaſdam Henrici Noris aſſertiones cum Michaelis Baij erroribus conuenire; quam ille oppellam Eminentiſſimis Patribus, qui Catholicæ fidei ſartæ tectæ ſeruandæ præſident, nuncupauit. Ceterùm quàm falſo Orthodoxo Scriptori de Baiano nomine inuidia confletur, illos ſolùm ignorare arbitror, qui eiuſdem volumen ignorant; ſiquidem ſatis luculenter in eodem oſtendit, quàm multis paraſangis ſtatuta abs ſe theoremata, à Baij erroribus diſtent. Verùm aduerſarij importunitas neceſſariæ defenſionis mihi onus imponit, vt amico Scriptori breuem quidem, at tutiſſimam aduocationem commodem, quam ſanè veluti compendio agam, ne longiori apologia Te, quem totius Orthodoxi Orbis cauſſæ tum difficultate implexæ, tum multi-

multitudine innumeræ, diu noctuq; diſtinent, occupatum, vt inquit Comicus, occupem. Itaque mihi decretum eſt vnius P. Franciſci Macedj, cuius vel honorarij tituli ſatis ſpatioſam paginam implent, teſtimonio aduerſus nouum Paralleliſtam depugnare. Haud arbitror tanti viri fidem delatori ſuſpectam fore; eſt enim eiuſdem non modò amicus, ſed etiam frater, & vt ſuſpicor, emiſſarius. Videſis, Illuſtriſſime Domine, quanta huic cauſæ quam defendo, fiducia ſit, vt vel vnius Macedi ſuffragijs Baianiſmi notæ eximatur. Te per tuam famam, quæ vbique cum laude perſonat, etiam atq; etiam obteſtor, vt defenſionem quam ex P. Macedi ſcriptis Noriſio præſto, Eminentiſſimorum Patrum veſtigijs ſiſtas, eoſque per Macedum, ſi ſuperis placet, probabili cauſæ propitiet.

PARALELLVM

Propoſitionum damnatarum Michaelis Baij & quarumdam ſimilium Henrici Noris.

CENSVRA.

SAtis inauſpicatò opus aggreditur, ac ſe prorſum in parallelis deducendis nouũ propalat, dum vel in ipſo titulo mendam admittit. *Paralellum* ſcribit, cum *parallelum* ſcribere debuiſſet. Hinc facilè intelligitur, quàm erroneè paralella concinnet, qui vel paralleli nomen cum errore pronunciat.

ACCVSATOR.

Prima Baij damnata quæ eſt in ordine 12.

Pelagij ſententia eſt: Opus bonum extra gratiam adoptionis factum, non eſt regni cœleſtis meritorium.

Prima Noris eiuſdem ſenſus in Vindicijs pag. 48. lin. 10.

Nunquam Iulianus, aliiq; Pelagiani admiſere opera meritoria, ſiue donantia ius ad gloriam ſine gratia iuſtificante.

RESPONSIO P. MACEDI.

HÆc ſcribit vir doctiſſimus tomo 2. Collat. 10. Differ. 3. ſect. 2. pag. 583. col. 1. *Pelagiani inducebant genus quoddam actuum honeſtorum naturalium, QVI STERILES quidem ESSENT VITÆ ÆTERNÆ; ſed præditi tamen honeſtate naturali.* Rectè: nam vt haberent fructus vitæ æternæ, fatebantur cum Catholicis neceſſariam eſſe gratiam adoptionis. Celeſtius apud S. Auguſtinum in lib. de pec. orig. cap. 5. ait: *Quia Dominus ſtatuit regnum cœlorum non niſi baptizatis poſſe conferri, quod, quia naturæ vires non habent, conferre neceſſe eſt per gratiæ largitatem.* Vulgare erat Pelagianorum effatum: *Non habet vnda quod diluat; habet quod adoptet.* S. Auguſtinus lib. 1. op. imp. cap. 133. hæc contra Iulianum ſcribit: *Dic, quæſo, quibus meritis paruulorum debeat regnum*

gnum cælorum. Dicturus es fortè, debere hoc eum gratiæ ſuæ, quâ opitulante renati ſunt: propter hanc enim acceptam iam venire in eius regnum merentur. Ex his patet Pelagianos ad meritum regni cœleſtis, neceſſariam putaſſe gratiam adoptionis; vnde pueros hanc gratiam in baptiſmo minimè conſequutos, cum Catholicis excludebant à regno cœlorum, teſte S. Auguſtino ſerm. 14. de verb. Apoſtoli. Omnia hæc obſeruat Suarez tom. 3. de grat. lib. 12. cap. 14. quo loci errorem etiam Baij explicans ait: *Putauit enim Baius homini non fuiſſe neceſſariam gratiam niſi ratione culpę; nam ſecluſo peccatô, credidit naturæ humanæ ex vi ſuæ primæ creationis, eſſe debitam vitam æternam, ita vt acceptari ad illam non ſit gratia, ſeu gratuita adoptio, ſed naturale donum; & quia* Pelagiani non adeo errarunt, *vt negarent eſſe neceſſariam paruulis adoptionem, quamuis negarent habere peccatum, ideo dixit cum Pelagianis ſentire, qui hanc adoptionem, gratiæ dicunt eſſe ad meritum neceſſariam.* Damnatur enim hæc altera eiuſdem Baij propoſitio 18. *Dicit ſentire cum Pelagio, qui dicunt eſſe neceſſariam ad rationem meriti, vt homo per gratiam adoptionis ſublimetur ad ſtatum Deificum.* His conſimilia tradit propoſ. 16. & 19. Itaque propoſitio illa 12. Baij dānatur, quòd Pelagianæ hæreſeos accuſarit dogma Catholicum, in quo, teſte Suario, *Pelagiani non errarunt.* Ex his patet Paralleliſtam nec Baij, nec Pelagianorum ſententias intellexiſſe.

ACCVSATOR.

Secunda Baij damnata in parallello, eſt in ordine 26.	Secundā propoſitio Noris in Vind. pag. 90. lin. 4.
Omnia opera infidelium ſunt peccata.	*Infideles peccant non obſeruando legem, & opera quæ ipſi faciunt, ſemper ſunt peccata.*

RESPONSIO P. MACEDI.

Antequàm eruditi Teologi textum exhibeo; palam denuncio accuſatorem verba P. Noris malitiosè detruncaſſe, quo eundem Baiana fuligine denigraret. Hæc ibidem leguntur: *Vnde opera quę ipſi faciunt, ſemper ſunt peccata, niſi vbi aliquando Deus quoſdam bonos actus ipſis neſcientibus, in eorundem voluntatibus operatur.* Audin Deum in infidelibus quandoque *bonos actus operari*, ac proinde *non omnia infidelium*

um opera eſſe peccata, vti per errorem Baiius autumauit? Sententiam P. Noris, vti Auguſtinianã, & ſolidè & fuſè olim defenderat P. Macedus. Hæc ſcribit in Cortina theſi 39. *Omnis actus qui fit ſine vllo fidei lumine, & ſine vllo impulſu gratiæ, peccatum eſt*. Præterea tom. 2. Collat. 10. Differ. 3. ſect. 2. pag. 586. col. 1. *Ex his*, inquit, *primum quod propoſui probatum manet: ſcilicet Auguſtinum ſentire omnia opera citra fidem & gratiam eſſe vitioſa. Nam non negat Auguſtinus infideles aliquando benè, operari; ſed negat operari benè, ſcum citra omnem fidem & gratiam operantur*. Tam germana Macedi ac Noris ſententia eſt, vt non ouum ouo ſimilius ſit. At viden quemadmodum idem Macedus à ſe Baianum puluerem excutit ibidem ſect. 3. pag. 590. col. 2. *Reſpondetur*, ait, *tertiò & melius, me quidem authore, eas propoſitiones prolatas à Baio in rigore & vniuerſaliter falſas omnino & damnandas eſſe, & prorſus alienas à mente Auguſtini. Nam illa prima propoſitio*: Omnia opera infidelium ſunt peccata, *ita vniuerſim accepta, reprobanda eſt, cum multa opera fiant ab infidelibus indeliberata & ſine aduertentia; non pauca ex ignorantia inuincibili; quædam poſſint eſſe ex lumine fidei, quæ certè peccata non ſunt: igitur falſum eſt quòd* omnia opera infidelium ſunt peccata. *Apparet autem Auguſtinum de operibus tantùm infidelium deliberatis, & ante omnem fidem & gratiam fuiſſe locutum; cum dicat ea ex defectu debiti finis praua fore*. Hæc ille, quibus ſatis clarè demonſtrauit, quam procul ſua ſententia, quæ Noriſij etiam eſt, à Baiano errore remota eſſet.

ACCVSATOR.

Tertia Baij, quæ eſt damnata in paralello in ordine 28.	Tertia propoſitio Noris pag. 42. lin. 30.
Liberum arbitrum, ſine gratiæ Dei adiutorio, non niſi ad peccandum valet.	*Sanctus Doctor Auguſtinus aſſeruit, nullas in infidelibus ex ſolius liberi arbitrij viribus virtutes reperiri, & ſi quæ in ijſdem virtutes fuerint, eaſdem nequaquam ipſorum voluntati, ſed diuinæ gratiæ adſcribendas eſſe.*

RESPONSIO P. MACEDI.

Concinit cum Noriſio Macedus in Cortina quæſt. 2. art. 1. pag. 221. his planè verbis: *Negat igitur Auguſtinus eſſe huiuſmodi actus naturales*

rales bonos ſine gratia: negat eſſe in nuda facultate naturæ: negat eos in infidelibus omni fide & gratia carentibus reperiri. Et ſtatim in eadem pagina addit: *Mentem Auguſtini per concluſiones expono. Prima ſit. Omnes actus ſine vlla omnino fide, & citra omne auxilium gratiæ, eſſe prauos & vitioſos author eſt Auguſtinus.* Poſtea art. 3. pag. 239. inter obiectiones quas contra abs ſe ſtatuta recitat, ponit cum alijs hanc damnatam Baij: *Liberum arbitrium ſine gratia, & Dei adiutorio non niſi ad peccandum valet.* Adducit pag. 247. plures reſponſiones; vnam breuitatis gratia huc appellabo. *Reſpondetur ſecundò: illas propoſitiones ſecundùm ſe & in rigore eſſe falſas, & contra mentem Auguſtini, vti Baius eas proferebat: nam vt etiam notat Vaſquez, in eo errore erat Baius, vt nullum bonum opus admitteret, ſine fide perfecta, & gratia ſanctificante: et patet ex propoſitione 56. & 60. qui error alienus eſt à ſententia Auguſtini, qui tantùm requirit fidem & gratiam incboatam, & ante iuſtificationem bona opera admittit. Qua de re videndus Vaſquez diſp. 218. cap. 3. &c.* Preterea idem P. Macedus cum tom. 2. Collat. 10. differ. 2. ſect. 3. pag. 578. laudaſſet pro eadem ſententia Epiſcopum de Abelly, ac tres Auguſtinianos, Ariminenſem, Caſalium, ac Poncium, deinde Vaſquez, hęc ſcribit: *Accedit illuſtris & récens Author Auguſtinianus. P. Henricus Noris, qui in ſuo erudito libro de Hiſtoria Pelagiana nunc in lucem edito, eo tractatu, quem inſcribit:* Vindiciæ Auguſtinianæ: *eandem Auguſtini Doctrinam tradit, munit, confirmat magna & inuicta Sanctorum Patrum authoritate.* Ita vir inſignis, Baianam obiectionem dudum ex Vaſquio retudit, & magni Auguſtini ſententiam procul à Baianis tenebris, in optimo lumine collocauit, ac denique ſuum in eadem defendenda, commilitonem Noriſium illuſtri præconio commendauit.

ACCVSATOR.

Quarta Baij damnata in Parallelo, & in ordine 61.	Quarta Noris in Vind. pag. 47. lin. 11.
Non niſi Pelagiano errore admitti poteſt vſus aliquis liberi arbitrij bonus, ſiue non malus, & gratiæ Dei iniuriam facit, qui ita ſentit & docet.	*Cenſeo hæc opera bona non fuiſſe facta ab infidelibus ſuis ipſorum viribus derelictis, ſed præmunitis ſpecialibus diuinæ gratiæ auxilijs.*

RESPONSIO P. MACEDI.

CVm vir diſertiſſimus, & acutiſſimus tum in Cortina, tum in altero tomo Collationum locis proximè indicatis, P. Noris ſententiam

vti

vti omninò, Auguſtinianam confirmaſſet, inter Baij propoſitiones quas in Cortina pag. 239. & in Collat. pag. 588. ſibi opponit, tertiam ſtatuit: *Non niſi Pelagiano errore, &c.* quam accuſator Noriſio exprobat. Illam verò hac reſponſione confutat pag. 246. Cortinæ, & pag. 590. Collationum. *Nunc tertiò ſuus eſt locus: quòd in Michaele Baio damnabat propoſitiones Auguſtini. Huic igitur reſpondendum primò, illas propoſitiones damnatas fuiſſe copulatiuè in rigore, & ſenſu ab authoribus intento, qui non ſolùm ſuam ſententiam ſtatuebant, ſed etiam contrariam ſugillabant: vt patet in ſecunda, & TERTIA propoſitione: vnde quemadmodum hodie vetatur, ne quis carpat, aut damnet ſententiam defendentem B. Virginem conceptam in peccato originali, quin tamen vtra damnetur opinio: & tantùm vetatur ſcandalum damnandi opiniones contrarias; ita etiam hæ propoſitiones non aliter damnantur, niſi prout continent improbationem contrariarum: id enim Baius agebat, vt Theologos ex diuerſo opinantes, condemnaret. Qua ratione ſoluit Vaſquez in 1. 2. diſp. 190. à num. 74. & confirmat teſtimonio ſummorum Theologorum Bellarmini, & Toleti.* Hoc clypeo Macedi contra intorta pila, Noris latus munitur. Idem Macedus Collat. 10. differ. 3. §. IVDICIVM, pag. 595. & 596. teſtimonia Pontificum, Synodorum, Patrum, ac pluriun denique Scholaſticorum addenſat, vt probet nullum actum bonum ſine Dei gratia ab infidelibus elici poſſe; voluit autem P. Norim tam nobile ac validum agmen claudere: *Accedit,* inquiens pag. 597. *nouus & clarus ſcriptor Noris in ſuo libro de Hiſtoria Pelagiana nunc in lucem edito, vbi eam probat multorum Patrum authoritate in Vindicijs Auguſtinianis cap. 4. §. 5. Tanta mole authoritatis, tanto numero Scriptorum nititur hæc ſententia. Propterea non poſſum non magnopere mirari nonnullos aduerſariorum audere illam in inuidiam vocare.* Addit ſtatim: *Quod obijciunt de Baio, vt nobis terrorem incutiant,* INANE EST. *Iam illam formidinem ſupra remouimus, & in Cortina, & in mente Innocentij, & in lib. de Clau. Petri. Eamque obiectionem occupauerat, & diluerat Vaſquez, Turrianus, Ripalda, & tota Schola Vaſquij Complutenſis. Quære huiuſmodi authores in locis ſupra adductis,* DIFFLABIS INANEM NVBECVLAM. Viden vt erudito, non enim ventoſò dicam, Macedi tui ore, non ſecus ac Borea ſpirante, *difflatur inanis nubecula*, qua Baianas vmbras P. Noris ſententiæ importare conabaris? At quòd notatiunculas ſuffarcinas, vt oſtendas, authore Noriſio, antiquam Eccleſiam in interpretatione Paulinæ ſententiæ cum præſenti committi, ac ſub lite dimitti, te magiſtro vſus, parallelo inducto, vnius te Macedi verbis caſtigabo. Scribit iſta tom. 2. Collat. diff. 3. ſect. 4. pag. 597.

HIc notandũ Henricum Norim in Vind. à pag. 115. ad 119. contendere dictum illud Pauli Rom. 14. Omne quod non eſt ex fide peccatum eſt, omnino intelligendum eſſe de fide diuina habituali. Quo ſenſu affirmat Auguſtinum, & antiquam Eccleſiam illa verba Pauli accepiſſe. Quod ſi verum eſt, propoſitio Baij de operibus infidelium: Quod omnia ſint peccata, non poteſt condemnari, quia ſequitur ex illo dicto: Omne quod non eſt ex fide peccatum eſt: vt ait Noris, obijciens contra ſe, ſequitur, inquit, omnia opera infidelium eſſe peccata. Et quidem ſequela concludit contra Norim. Tu fateris eo loco pag. 117. illam expoſitionem dicti Pauli: Omne quod non eſt ex fide peccatum eſt, eſſe Auguſtini, & Patrum antiquæ Eccleſiæ, ac proinde eſſe veram; non poteſt igitur damnari ſequela, quod eſt dogma Baij ſecutum ex doctrina Patrum, & tamen eſt damnata à Summis Pontificibus Pio V. Gregorio XIII. & Vrbano VIII. in ſuis bullis. Ergo vel Patres illi Eccleſiæ antiquæ errauerunt, vel Pontifices malè condemnarunt doctrinam Baij dicentis: Omnia opera infidelium eſſe peccata. Quod ſanè argumentum concludit contra Norim tenentem illam eſſe ſententiam Baij, & expoſitionem Auguſtini, & Patrum, & ſic inducit Noris manifeſtam contradictionẽ antiquæ Eccleſiæ, & noſtræ ſub illis Pontificibus Romanis.

Errat

NOn itaque aſſerimus cum Baio nulla opera infidelium eſſe bona, ſed ſi qua ſunt bona, ea ex aliqua fide, & gratia eſſe. Quo ſenſu eſt Auguſtini concluſio: ita intelligentis Paulum Rom. 14. Omne quod non eſt ex fide peccatum eſt. Sed quoniam hæc expoſitio loci Pauli impugnatur ab omnibus contrariæ doctrinæ authoribus: imò & erroris à nonnullis audacioribus appellatur, quales ſunt recentiores quidam RR. Galli, quorum duo errorem appellant, præterquam quod ego in Cortina olim aliquos pro ea Patres, ac inter eos Magnum Gregorium, & Bernardum produxi, remitto Lectorem ad eruditiſſimum Patrem Henricum Noris, qui in ea quam ſuperius laudaui Pelagiana Hiſtoria, in Vindicijs Auguſtinianis cap. 4. §. 5. EVIDENTER OSTENDIT eam eſſe Eccleſiæ, Pontificum & Patrum locum illum Pauli de fide prout eſt virtus Theologica intelligentium. Producit Pontificale Romanum, Leonem I. Bonifacium II. Synodum Byzacenam quindecim Patrum, inter quos fulgebat Fulgentius: qui extra Concilium idem tradidit lib. 2. de pec. remiſſ. S. Proſperum epiſt. ad Ruffinum, S. Iſidorum lib. de ſummo bono cap. 2. S. Bernardum Serm. 30. & 31. in Cant. Iulianum Pomerium lib. 3. de vit. Contemplat. cap. 1. Facundum Hermianenſem lib. 1. de trib. cap. ad Imperatorem Iuſtinianum in fine. Quorum teſtimonia in eis egomet

meis

Errat manifeſtè Noris dicendo illam expoſitionem de fide, eſſe intelligendam de fide diuina habituali. Patet euidenter contra ipſum, quia illi Patres non ſunt locuti de fide habituali, ſed de conſcientia dictante, vel de fide illuminante, quæ dicitur irradiatio fidei &c.

meis oculis vidi aſſuetus non fidere alienis, & animaduerti Anſelmum quem Vaſquez contra Auguſtinum producit 1. tom. in 1. 2. d. 59. cap. 2. num. 8. etſi locum Pauli de conſcientia intelligat, non improbare ſenſum Auguſtini; imò ſuam illam expoſitionem ad eum accommodare &c.

Qui Macedi cum Noriſio conſonantiam tam manifeſtam non videt, næ is quidem inſigniter cæcus eſt; nam Macedus non modò Noris ſententiam probauit, verùm laudata ab eodem teſtimonia exſcripſit, ac ſuum in volumen tranſtulit. Ceterùm de accuſatoris fide hic liceat poſtulare, qui fingit textum Apoſtoli intelligendum eſſe iuxta Noriſium *de fide diuina habituali*, cum P. Noris in Vindicijs cap. 3. §. 4. vbi ea de re fuſius agit, pag. 46. in calce hæc diſertè pronunciet: *Ex quibus patet ad referenda opera bona in Deum non requiri fidem in Chriſtum, ſed ſatis eſſe fidem in Deum; imò* SOLAM FIDEM ETIAM ACQVISITAM *ſufficere colligitur ex lib. de patientia cap. 26. & 27.* Imò eò loci nuquam *fidei habitualis* mentionem fecit; vnde accuſator impoſturæ conuincitur. Concludo cum Macedo Collat. 10. cit. pag. 589. col. 1. *Perſtandum nihilominus in propoſito, & ſuſtinendum Auguſtinum tria illa quæ ſtatuimus, docuiſſe, & in eo ſenſu locutum, quem per concluſiones eius locis munitas affirmauimus, neque aut ipſum contra aliter, aut contra ipſum Pontifices ſenſiſſe, eiuſque ſententiam tutam & ſanam eſſe, longèqi à Baij ſenſibus alienam.* O Sancta veritas! ò bone Senex!

ACCVSATOR.

Quinta Baij damnata in Paralello eſt in ordine 39.

Quod voluntariè fit, etiamſi neceſſariò fiat, liberè tamen fit.

Notæ eiuſdem.

Hæ quatuor propoſitiones comprehenduntur à Noris in Vind. Auguſtin. pag. 79. 80. 81. Continent eandem doctrinam Baij de libertate: ideſt poſſe ſtare libertatem ad merendum, & demerendum cum neceſſitate, quia ſola violentia, ſiue coactio repugnat

Sexta Baij damnata in Paralello eſt in ordine Bullæ 41.

 gnat

Is libertatis modus, qui eſt à neceſ-ſitate, ſub libertatis nomine, non reperitur in ſcripturis; ſed ſolum nomen libertatis à peccato.

Septima Baij damnata in Parallello eſt in ordine Bullæ 41.

Sola violentia repugnat libertati hominis naturali.

Octaua Baij damnata in Parallello eſt in ordine Bullæ 63;

Homo peccat etiam damnabiliter in eo quod neceſſariò facit.

gnat libertati, quæ item fuit tertia propoſitio damnata in Ianſenio. Exſcribamus hic verba Noris, quod eſt deterius, attribuit illud Auguſtino cum Caluino, Ianſenio, & ſequacibus. Afferrens pag. 79. obiectionem Vaſquij, Goneti, Morainij, & aliorum, quæ huiuſmodi eſt. Nullus puniri debet ob id, pro quo nec vituperari aut reprehendi poteſt; igitur nec puniri: *Reſpondet dicendo: duo eſſe genera peccati: vnum quod eſt omnino liberum, & ſimpliciter peccatum, alterum quod eſt peccatum, & pœna peccati, iuxta doctrinam Auguſtini, & reſpondet primum genus peccati committi cùm libertate indifferentiæ, ſecundum minimè, & teſtimonia adducta à contrarijs pro libertate cum indifferentia reſtringit ad primum genus peccati, in quo eſt peccatum actuale Adami; in cæteris autem, in quibus eſt originale, & alia actualia, quæ ſunt pœna peccati, ponit neceſſitatem, & cum ea ſtare affirmat peccatum, & in hunc ſenſum affert verba Auguſtini, quando ponit libertatem cum indifferentia ad peccandum, vno tantùm citato loco, qui eſt lib. 1. Operis imperfecti cap. 48. & altero lib. 5. eiuſdem operis cap. 52. ſpecialiter autem pag. 86.* (debuit ſcribere 80.) *lin. 17. celebre teſtimonium Auguſtini pro libertate indifferentiæ ad peccandum poſitum in lib. de duabus animab. cap. 11.* Peccatum eſt voluntas retinendi, vel conſequendi quod iuſtitia vetat, & vnde liberum eſt abſtinere, *cum Auguſtino eodem loco operis imperfecti reſtringit ad ſolum peccatum Adami iiſdem verbis Auguſtini, qui ſic ait eo loco lib. 1. oper. imper. cap. 48.* Ipſe eſt Adam, quem noſtra illa definitio, quæ tibi placuit, intuebatur, cum dicerem; Peccatum eſt voluntas retinendi. *Qui etiam eodem loco non vult comprehendere ſub ea definitione libertatis cum indifferentia peccatum quod eſt pœna peccati, &c.*

HÆc ait in Cortina quæſt. 1. art. 2. pag. 39. *Id enim aliàs, tum perſpicuè lib. contra Iulianum imperfecto 1. fol. 40. Auguſtinus exponit:* Adam quando peccauit, nihil in ſe habebat mali, quo nolens vrgeretur ad peccandum; ac per hoc id egit quod iuſtitia vetat, & vnde liberum fuerat abſtinere. *Et quidem hanc partem definitionis in Adæ tantùm peccatum quadrare docet; quod maximè liberum fuerit; non verò in peccata naturæ lapſæ, quæ cum non tota libertate fiant, ijs non eſt liberum abſtinere.* Rectiùs art. 4. pag. 68. ſerram per eandem lineam ducit. *Sed nihil,* inquit, *ad idem probandum fortius, & euidentius, quàm illa ipſa definitio peccati antea propoſità: & ab Auguſtino ſemel de peccato Adæ explicata:* Peccatum eſt voluntas retinendi vel conſequendi quod iuſtitia vetat, & vnde liberum eſt abſtinere. *Cum enim ea definitiá ſe primum Adæ peccatum Auguſtinus ſemel, vti proximè diximus, declaraſſet, non negauit eam alijs item peccatis lapſæ naturæ conuenire, quæ quidem propriè peccata ſunt, id eſt quæ ſimili illi Adæ parentis libertate fiunt: ac proinde* POENÆ PECCATORVM NON SVNT, *cuiuſmodi ſunt ea, quæ ab homine iuſto peccata committuntur.* Et ſtatim. *Perſpicuè Auguſtinus lib. 1. con Iulianum operis imperfecti proximam definitionem noua, & excogitata ratione oppugnantem:* Scias, *inquit,* aliud eſſe peccatum, aliud pœnam peccati, aliud vtrumque. Intelligis quid horum trium pertineat ad illam definitionem vbi voluntas eſt agendi quod iuſtitia vetat, & vnde liberum eſt abſtinere. Peccatum namque illo modo definitum eſt, non pœna peccati, non vtrumque. Horum ſanè trium generum ſi requirantur exempla, primi generis in Adam ſine vllo modo quæſtionis occurrit: multa quippe ſunt quæ agunt homines mala à quibus eis liberum eſt abſtinere, *&c.* Hæc ex Auguſtino, & cum Auguſtino Macedus. Profectò accuſator inſigniter imponit, dum ait P. Noriſium famoſam illam definitionem *cum Auguſtino in eo loco operis imperfecti reſtringere ad ſolum peccatum Adami.* Nuſquam hoc Auguſtinus, nuſquam hoc eiuſdem ſectator Noris autumauit. Nam oppoſitum in eo ipſo loco S. Doctor diſertè pronunciat: *multa quippe, inquiens, ſunt quæ agunt homines mala à quibus eis liberum eſt abſtinere.* Igitur ea definitio alijs peccatis actualibus poſterorum Adami conuenit, quod euidentiſſimè rurſus docet S. Auguſtinus lib. 5. eiuſdem operis cap. 60. Hoc vnum Noris dixit ex Auguſtino, laudatam definitionem *non competere peccato, quod eſt pœna peccati.* Audiatur Auguſtinus lib. eodem 5. cap. 47. *Definitio itaque illa peccati, cum ſit quod iuſtitia vetat, & vnde liberum eſt abſtinere, ad illud peccatum*

perti-

pertinet, quod tantummodo peccatum eſt, non quod etiam pœna peccati. Hoc errarunt Caluinus ac Ianſenius, quòd dixere memoratam definitionem ſoli Adami peccato poſſe adaptari, vt ex locis ab accuſatore adductis ad oculum patet. Iulianus ad auferendum peccatum originale, paſſim, & vbique vſus eſt illa peccati definitione, cui conſtanter Sanctus Auguſtinus repoſuit, eandem non quadrare in peccatum quod eſt pœna peccati, cuiuſmodi erat peccatum originale; à quo nulli poſterorum liberum eſt abſtinere, cum non per liberam volitionem perſonæ, ſed per vitiatæ ex libero Adæ peccato naturæ neceſſitatem poſteris inſit. Porrò Noris eo loci de ſolo peccato originali diſputat. Fateor tamen ipſum laudare illa verba S. Doctoris, quibus D. Pauli ſententiam: *Non enim quod volo facio bonum, &c.* Rom. 7. contra Iulianum vrgens, neceſſitatem peccandi exaggerat; verùm cum hæc peccata ſint pœnæ peccati ex Auguſtino, & pertineant ad tertium genus peccatorum, à quibus non eſt liberum abſtinere, ſunt tantùm materialiter peccata, imò *mala* potius quàm peccata, vti palam appellantur ab Auguſtino in textu quem ex Noriſio cenſor oppoſuit. Diſertè S. Doctor illud Pauli dictum lib. 5. oper. imperf. cap. 59. Explicat de motibus concupiſcentiæ indeliberatis, præſertim cùm Auguſtinus aſſerat Apoſtolum de ſe ipſo ea pronunciaſſe. Quod autem idem Auguſtinus ibidem cap. 50. tradit de actibus deliberatis etiam intelligi poſſe, non eſt alia in eiſdem neceſſitas adſtruenda, quàm moralis, quæ idem eſt ac maxima difficultas, vti rectè probat P. Macedus pag. 96. ſuæ Cortinæ. Hæc notaui, non vt P. Noris dicta defenderem, cùm ille tantùm de peccato originali loquatur, à quo non eſt liberum poſteris abſtinere, ſed vt S. Auguſtini ſententiam, quam accuſator ſugillat, in bono, hoc eſt, Catholico lumine collocarem.

ACCVSATOR.

NEc obijciat Noris locos illos libri imperfecti contra Iulianum; nam illi libri ſunt ambigui, nec indubitati inter opera Auguſtini, & nuper inuenti, & in multis propoſitionibus corrupti; quarum vna eſt illa quam Noris adducit; continet enim contradictionem manifeſtam cum alijs, vbi perpetuò & clarè S. Auguſtinus docet ad merendum, & demerendum omnino reperiri libertatem indifferentiæ &c.

RESPONSIO P. MACEDI.

LIbros operis imperfecti vti germanum Auguſtiniani ingenij fœtum Macedus laudat ſæpius in Cortina pag. 47. 61. 63. 64. 67. 69. 93. 94.

94. 107. Imò textum Auguſtini ex lib. 1. cap. 48. ex quo Noris ſuam ſententiam deduxit, in eodem omnino argumento Macedus adduxerat, vt ex eiuſdem verbis proximè laudatis oſtendi. Idem Macedus ex Auguſtino negat indifferentiam libertatis requiri ad merendum, & demerendum; Lege theſim 89. Cortinæ, & tres ſequentes, in quibus indifferentiam à libertate diſtinguit. *Libertas*, inquit, *ab indifferentia diſtinguitur: quòd indifferentia eſt punctum indiuiſibile æquilibrij in neutram partem inclinantis: libertas verò ſuſcipit magis ac minus, & patitur inclinationes, & impulſus in vtramque partem, quod non patitur indifferentia illa indiuiſibilis.* Id fuſius explicat in libro de mente Innocentij aduerſus propoſitiones Ianſenij. Tu videſis, ac diſce nullam in Auguſtini dictis, quod libertatem ad merendum, & demerendum requiſitam attinet, antilogiam reperiri. Ceterum ſex libros operis imperfecti eſſe Auguſtini, validiſsimè ex Concilijs à S. Martino, dein S. Agathone, Romæ coactis, ex ſexta etiam Synodo, ac Patribus antiquioribus Noriſius demonſtrauit in appendice ad diſſertationem de Synodo V. Hæc recitat Sancta Synodus VI. act. 4. ex epiſtola Agathonis Papæ. *Veritatis prudentiſſimus prædicator B. Auguſtinus in quinto volumine diſputationis aduerſus Iulianum Pelagianiſtam... item in eodem: Veritas autem dicit, quamdiu eſt voluntas vlla, à natura non poteſt ſeparari.* Hæc leguntur in calce cap. 53. lib. 5. operis imperfecti, ex cuius ſuperiori capite 52. Noriſius Auguſtini teſtimonium adduxit, de cuius fide accuſator dubitat. Ex his S. Auguſtini libros duo Romana Concilia, ac poſtremò ſexta vniuerſalis Synodus de Monothelitis triumpharunt; & audebit nouus delator eoſdem apud Romanæ Eccleſiæ Patres, vti apocryphos accuſare? Papè: quam eruditi homines Noriſio litem intentant!

A C C V S A T O R.

Nona Baij damnata in Paralello eſt in Ordine 55.

D*Eus non potuiſſet talem ab initio creare hominem, qualis nunc naſcitur.* Hæc propoſitio de concupiſcentia communiter intelligitur, quaſi reprobetur à Pontificibus, quia Baius putabat concupiſcentiam eſſe per ſe malam, & vitioſam, non autem eſſe proprietatem naturæ, quamquam per peccatum vitiatam. In hoc autem ſenſu Noris negare debet poſſe hominem creari cum concupiſcentia, imò à fortiori, quia ille ſentit eam eſſe natura ſua, & ſecundum eſſentiam malam. Ita in Vind. pag. 32. vt, inquit, *euidens fiat ſecundùm propriam eſſentiam eſſe malam,*

non

non verò ſecundùm imperfectionem annexam. Et poſtea: Tenet igitur Noris ſententiam negatiuam quam Papa prohibuit in quocunque ſenſu ſumatur; non poteſt enim eſſe vera, niſi affirmatiua ſit falſa; mens autem Pontificis fuit ſtatuere affirmatiuam; ſcilicet, Deus potuiſſet talem ab initio creare hominem, qualis nunc naſcitur, cum concupiſcentia naturali, quæ eſt proprietas naturæ, vti communiter tradunt Theologi. Hactenus Parallelista.

RESPONSIO P. MACEDI.

IN hac communitate Theologorum, neque enim è vulgo ſcriptorum eſt, Macedum non inuenies; tranſijt olim ad illos; ad quos poſtea Noris acceſſit, nempe eos qui negant concupiſcentiam eſſe proprietatē naturæ, cum velint eſſe malam ac vitium. Hæ ſunt voces Macedi libro 4. de Claudibus cap. 10. parte 2. pag. 370. col. 1. *Vnde concupiſcentia ne indifferens quidem eſſe poteſt, cum inclinet ex ſe ad peccatum, & peccati fomes ſit, & effrenata licentia feratur. Igitur malum eſt, quamquam non ſit peccatum. Confirmatur: quia ſi iſta libido* ESSET PROPRIETAS NATVRÆ, *& flueret ex eius principijs attribueretur Deo conditori, ſed non decet Deum condere naturam cum illo modo, qui inducit ad peccandum, & oritur ex natura infecta peccato; igitur non eſt innata: & hinc argumentum ſumo contra Suarez negantem poſſe à Deo eſſe habitum vitioſum vel per ſe, vel per accidens infuſum in voluntate, eo quod inclinet natura ſua ad malum morale.* Item: *Quomodo concedit poſſe Deum cōdere naturam cum libibidine effrenata, quæ fomes eſt peccati, & ad peccandum inducit ſaltem per accidens quod ille de habitu vitioſo negat.* Idem verò Macedus ibidem pag. 371. obijcit ſibi Bullam B. Pij V. *in qua ſeries propoſitionum Baij continetur, quarum LV. eſt: Deus non potuiſſet talem ab initio creare hominem, qualis nunc naſcitur,* quod argumentum pluribus diluit. Reſpondet primò: *Non omnes propoſitiones Baij damnatas eſſe, cum ipſa Bulla dicat;* Nonnullas poſſe aliquo pacto ſuſtineri, *quarum certè vna hæc eſt; & quidem ſi ſolitariè ſumatur, & ſeorſim conſideretur, certa omnino, & tuta eſt.* Reſpondet ſecundò. *Dato damnari illam, vti vult Suarez in ea ſerie contentam, nihil inde ſequi contra noſtram ſententiam; nam & ſolùm damnatur, vt inquit Bulla,* in rigore, & proprio verborum ſenſu ab aſſertore intento, *ideſt non ſolitaria, ſed coniuncta, connexaque cum alijs, & vt cum illis conſentiens; atque hoc modo continet peruerſam doctrinam; nam ex propoſitione 22. & 17. eiuſdem Baij in eadem Bulla relatis conſtat, illum ſenſiſſe integritatem, & iuſtitiam originalem non fuiſſe donum Dei, ſed condicio-*

dicionem naturæ ; ex quo etiam reſultat hæreſis alia quinquageſima , quæ ex conſequenti negat poſſe creari hominem ſine integritate & iuſtitia originali , qualis nunc naſcitur , qui ſanè peruerſiſſimus eſt ſenſus , & minimè ferendus , à quo longiſſimè abeſt propoſitio illa ſolitariè ſumpta & à quouis alio Theologo pronunciata. Hactenus Macedus.

Ex his patet totam illam Baianam conſpirationem , cuius Noris inſimulatur, vel ipſius P. Macedi teſtimonio falſam , inanem , ac nullam eſſe. Profectò nec gutta guttæ ſimilior eſt , quàm vtriuſque Scriptoris ſententiæ , vt certè Noris furti reus cenſendus foret , cum Macedi theoremata planè tranſcripſerit , niſi vterque ex communi eoque limpidiſſimo Auguſtini fonte eas doctrinas deriuaſſet , quas poſtea in ſua ipſorum volumina diſperſere . Sunt in eadem Auguſtiniana Naui Macedus , ac Noris ; contra vtrunque Baiana tempeſtas excitatur ; idem vtrumque naufragium merget, vel benigniori ſydere afflante, vnaſimul incolumes euadent , ac Auguſtini aræ votiuas tabulas appendent . Noris eas ſententias ex S. Auguſtini libris euidentiſſimè deductas , à Macedo his verbis Tom. 2. Collat. 10. pag. 596. col. 1. animatus , propugnauit : *Quod obijciunt de Baio , vt nobis terrorem incutiant , INANE EST . Iam illam formidinem ſupra remouimus , & in mente Innocentij , & in libro de Clauibus Petri . Eamque obiectionem occupauerat , & diluerat Vaſquez , Turrianus , Ripalda , & tota Schola Vaſquij Complutenſis . Quare huiuſmodi Authores in locis ſupra adductis : DIFFLABIS INANEM NVBECVLAM.*

Quod verò accuſator quaſdam propoſitiones P. Noris conglomerat , quas *ſimiles Baianis* , nullo tamen Baij textu oppoſito , pronunciat , operæ pretium duxi , eaſdem P. Macedi dictis ſimillimas demonſtrare .

A C C V S A T O R.

PRima . *Homo ex peccato originali incurrit in priuationem potentiæ proximę expeditæ ad perſeuerandum in ſemel accepta gratia ſanctificante .* In Vind. pag. 32.

P. M A C E D V S.

Q*Væcunque igitur gratia leuiter pulſat , cietque voluntatem intra illos terminos actuum inefficacium , quos velleitates dicimus , ea eſt gratia ſufficiens Auguſtiniana , in quam deflexit illud adiutorium , ſine quo non , ſtatus integri , Adami , & Angelorum , quod per ſe in eo* ET PROXIME *tunc ſufficiens erat ad operandum , dabatque integram po-*

teſtatem, ET EXPEDITAM *propter ſanas, & integras liberi arbitrij vires: at verò in noſtro infirmo, & miſero*, TANTVM REMOTE *iuuat, nec eſt integrè immediatèque ſufficiens*, *&c.* In Scrinio D. Auguſtini cap. 8. pag. 81.

ACCVSATOR.

SEcunda. *Capitale Maſſilienſium dogma fuit communem omnibus eſſe gratiam.* Lib. 2. Hiſt. Pelag. pag. 246.

P. MACEDVS.

EIuſdem eſt cum veteribus Maſſilienſibus ſententiæ nouorum Semipelagianorum Princeps Arminius, qui cum teneat VNIVERSALEM cum ijs GRATIAM, Auguſtinũ ſibi contrarium fatetur.* Ibidem cap. 12. pag. 197.

ACCVSATOR.

TErtia. *Adam habuit auxilium proximè ſufficiens ad obſeruationem cuiuſcunque præcepti.* Et infra. *Inſtero in ſtatu naturæ lapſæ non omnibus dari, nec præſto eſſe illud adiutorium.* In Vind. pag. 86. & 87.

P. MACEDVS.

QVod autem hæc ſit mens Auguſtini docentis auxilium, quod ex ſe omnino, & PROXIME, & integrè erat in ſtatu innocenti ſufficiens, nunc in ſtatu ruinæ minus ſufficiens ſit, atque adeo REMOTE tantùm, & vti diximus imperfectè ſufficiens, tradit expreſsè magnus hic author Suarez, &c.* Ibid. cap. 8. pag. 83.

ACCVSATOR.

QVarta, *Reijcienda eſt ſententia illorum, qui dicunt gratiam proximè ſufficientem ſemper adeſſe, nec vnquam legem obligare, niſi adſit gratia adiuuans.* In Vind. pag. 88.

P. MACEDVS.

REſpondetur ex doctrina Auguſtini, & Tridentini ſæpius tradita; ſatis eſſe illud auxilium* REMOTVM *ad vitanda peccata, non immediatè*

ſed

ſed mediatè. Nam conſtat ex vtriuſque ſententia per id auxilium fieri voluntates inchoatas, quæ ſunt initia quædam boni, quæ cum ſint facilia, per illud obtinentur, & ijs habitis, maius illud auxilium impetrari, quo præcepta ſeruantur.

ACCVSATOR.

QVinta. *Infideles cum in Chriſtum non credant, Dei gratiam ad implendam legem naturalem non petunt, vnde nec eandem obſeruant.* In Vind. pag. 96.

P. MACEDVS.

VErùm cum *Auguſtinus author ſit, omnia opera, quæ deliberatè ab infidelibus ſine vlla fide, & gratia ſunt, eſſe peccata, vti nos cum multis in* Cortina *noſtra propria quæſtione monſtrauimus; neceſſe eſt aliter eidem argumento reſpondere: nam & ſententia Auguſtini ſupponit ſine vlla fide, & gratia, ideſt ſine vllo auxilio ſufficienti peccari, quandoquidem opera ita operantium deliberata peccata ſunt.* Ibid. cap. 14. pag. 238.

ACCVSATOR.

SExta. *Dum petis, vel antequam petas, ſtas ſub lege præcipiente, & nondum habes gratiam adiuuantem: tunc enim non potes facere quod lex iubet.* In Vind. pag. 88.

P. MACEDVS.

E*cce enim aiunt*, nempe Auguſtinus, ac Tridentini Patres, *facere quod poſſis, & petere quod non poſſis. Ex quo patet; poſſe, nos eo auxilio aliquid, ideſt exile, & facile. Aliquid*, non poſſe *ideſt illud magnum, & difficile, à quo ſumus vlterius adiuuandi à Deo, vt poſſimus.* Ibid. cap. 8. pag. 82.

ACCVSATOR.

SEptima. *Illud ex Auguſtino certum eſt neque fidem poſſe mouere hominem ad petendum auxilium diuinum, ad hoc vt poſſit implere præceptum, niſi Deus infundat gratiam actualem ad orandum.* In Vind. pag. 89.

NON ſolùm datur gratia excitans propter difficultatem, & excellentiam operis ſupernaturalis, quæ indiget excitatione potentiæ, ſed ex alia ratione connaturali, quæ poſtulat, vt habitualis virtus (v. g. fides) *excitatur per motionem actualem, vt videmus fieri in hominibus iuſtis, & ſanctis, qui cum habeant gratiam ſanctificantem, & habitus infuſos, tamen ſine actuali excitatione voluntatis, non poſſunt eos exercere.* Ibid. cap. 5. pag. 47.

ACCVSATOR.

OCtaua. *Vrgente quolibet præcepto, non adeſt gratia neceſſariò ſufficiens, niſi intermedia oratione actuali.* In Vind. pag. 86. 87. 89.

ESt mera impoſtura; nunquam illa ſententia apud Norim legitur. Nunquid enim Paulùs orabat, dum tam illuſtre diuinæ gratiæ lumen accepit? P. Noris pag. 89. verſu 33. disertè tradit poſito præcepto, *quandoque auxilium proximè ſufficiens præſto eſſe;* aliquando oratione intermedia impetrari; & vtrumque S. Auguſtini teſtimonio confirmat.

ACCVSATOR.

NOna. *Infideles ſine fide, manent tantùm ſub lege præcipiente.* In Vind. pag. 90.

P. MACEDVS.

QVod ad hos, nempe infideles, *attinet, videntur gratia ſufficienti prorſus carere: his argumentis. Primum eſto. Fides eſt oſtium gratiæ: ſed infideles carent omni notitia fidei: ergo carent omni auxilio gratiæ* Ibidem cap. 11. pag. 157. *Auxilia quæ his hominibus infidelibus dantur, ſi qua ſunt, ea ſunt remotiſſima, & à fidelium ſufficientibus tantùm diſtant, vt vix appellari auxilia poſſint: igitur non erit ab re negare illa auxilia eſſe.* Pag. 160. P. Noris concedit dari infidelibus auxilia remota, vt ex propoſ. 12. ſtatim patebit.

ACCVSATOR.

Decima. *Poſita tentatione: Adamus neutiquam niſi inaniter petijſſet vires eidem reſiſtendi*. Ibid. pag. 86.

P. MACEDVS.

Conſequenter dicere debent, nec ſufficientia nec efficacia auxilia petenda eſſe à Deo, cum ſufficientia ſemper adſint, & efficacia ſint in poteſtate operantis, cum ab illius conſenſu deſumantur. Lib. 3. de Clauibus Petri cap. 3. pag. 171. col. 1. At efficaciam adiutorij *ſine quo non* Adami, in poteſtate eiuſdem fuiſſe, ſecluſo quolibet vlteriori auxilio, probat egregiè Macedus integro volumine, quod *Scrinium* nuncupauit. Audiatur pag. 49. *Erat enim illud* Adami *adiutorium Poſſibilitatis, excitans proximè, & conſtituens in actu primo potentias, aptè illuſtrans intellectum, & ciens voluntatem, vt NIHIL ei ex parte adiutorij deeſſet ad agendum, ſi vellet agere pro ſuo arbitrio*.

ACCVSATOR.

Vndecima. *Ex S. Doctore probauimus non duriùs loqui, qui aſſerat in hypotheſi, quòd ſola lex iubeat, nec gratia proximè ſufficiens adſit, eandem legem obligare, & tranſgreſſorē reum eſſe peccati*. Ibid. p. 90. & 91.

P. MACEDVS.

Verum quidem eſt vtrumque: non omnibus gratiam præſto eſſe, nec ſine illa rectè agi poſſe; cum vtrumque ſit Auguſtini. Non tamen inde ſequitur: peccari in eo quod vitari nequit: Poteſt enim cum neceſſitate in ſpecie ſtare libertas in indiuiduo, & ſublata libertate contrarietatis, manere libertas contradictionis. Vnde non repugnat hominem infidelem ſine gratia eſſe determinatum ad vnam tantùm partem contrarietatis, ideſt ad malum in ſpecie, & tamen eſſe liberum ad actus malos ſingulares, atque adeo libertate peccare. In Cortina quæſt. 1. art. 7. pag. 99.

ACCVSATOR.

Dvodecima. *Infideles habent auxilia quædam remota, vnde non patiuntur antecedentem neceſſitatem peccandi, & ideo non excuſantur*. Ibid. pag. 90. 91.

A*Vxilia quæ his hominibus infidelibus dantur ſi qua ſunt, ea ſunt remotiſſima, & à fidelium ſufficientibus tantùm diſtant, vt vix appellari auxilia poſſint.* In Scrinio cap. 11. pag. 160. Viden vt rigidius, quàm Noris, loquatur.

ACCVSATOR.

DEcimatertia. *Sententia Auguſtini de prædeſtinatione ad gloriam, ſine vllis prævißis meritis, eſt doctrina de fide. In Vind. pag. 93. 189. 217.*

Hæc propoſitio nuſquam legitur in locis citatis. In Vind. pag. 189 ſcribit Hormiſdam ſententiam S. Auguſtini de gratuita prędeſtinatione *probaſſe*. At ex his non infert eſſe doctrinam de fide; nam Pontifices ita approbant etiam ſententiam immaculatæ Conceptionis, quin eandem vti de fide credi velint. Pag. 217. ſcribit Petrum Diaconum, ac Eccleſiam Lugdunenſem ſententiam laudatam *vti dogma Catholicum ſtatuiſſe*. Hoc conſtat ex libro Petri Diaconi de Incar. & grat. cap. vlt. & ex opuſculo de tribus epiſtolis cap. 35. Legatur Bellarminus lib. 2. de grat. & lib. arb. cap. 11.

ACCVSATOR.

DEcimaquarta. *Concupiſcentia ſecundùm propriam ſuam eſſentiam eſt mala, non autem ſecundùm imperfectionem annexam.* In Vind. pag. 32.

P. MACEDVS.

VNde concupiſcentia *ne indifferens quidem eſſe poteſt, cum inclinet ex ſe ad peccatum, & peccati fomes ſit, & effrenata licentia feratur. Igitur* MALVM EST, *quanquam non ſit peccatum. Itaque vitium naturæ eſt, contractum ex peccato, non proprietas innata.* Lib. 4. de Clauibus cap. 10. pag. 370. Ita habitus vitioſus eſt eſſentialiter malus, non per accidens ob imperfectionem annexam, quia imperfectio ipſa pertinet ad eſſentiam, ſeu formale conſtitutiuum illius.

EX collatis huc vſque vtriuſque Scriptoris ſententijs, optimè, Illuſtriſſime Domine, intelligis, Noris aſſertiones non quidem Ba-